

Bikerská současnost znamená bující nejen trailová centra a bikeparks, čehož důkazem je průvodce jimi v tomto vydání Vela, ale také stavba ilegálních trailů v lesích. Ty jsou logicky trnem v oku jejich správců či majitelů, a tak krátkozrakost některých z nás může vést k velkým problémům v budoucnosti. V tom světle je příběh mladého muže jménem Kvido Kryštof Klawe svým způsobem pohlazením. Kéž by i příslibem světlejších zítřků, kdy se naučíme respektovat cizí majetek.

A šel bych do toho znovu!

U koho už jiného, když ne u teenagerů, by člověk čekal jistou revoltu. Anebo mladickou nerozváženost. Třeba právě v podobě ilegálního trailu. Devatenáctiletý Kvido Klawe z Ostravy ale tuhle domněnku, či snad zbytečný předsudek, staví na hlavu. Místo aby se pustil do stavby ilegálního trailu, vydal se oficiální cestou se všemi jejími zásluhami, a jeho tažení mělo úspěšný konec. Navíc se student Střední průmyslové školy stavební v Ostravě se svým projektem zúčastnil celosvětového programu neformálního vzdělávání DOFE (globální účast okolo 1,3 milionu studentů ročně) a získal certifikát a prestižní Cenu vévody z Edinburghu.

Věřte, že nás z více důvodů velmi těší představit vám právě někoho takového, jako

je Kvido – můžeme-li si dovolit soudit jej dle jednoho počínu.

Kvido, jaký to byl pocit přebírat Cenu vévody z Edinburghu s gratulací mimo jiné od prince Edwarda či ministra školství Plagy?

„Krásný, ačkoliv přebírání cen proběhlo ve školních prostorách a ceremonie se uskutečnila virtuálně u počítače. Nepřipadlo mi, že jsem do větší míry o zážitkech ochuzen. I když na slavnostní předávání v Praze jsem se těšil.“

Už jsi ale asi ze školy a ze života zvyklý, že je teď vše trochu jinak.

„Ano. A dá se říct, že v době online výuky tato ceremonie zapadla do rozvrhu a po skončení matiky jsem se prostě jen přepojil na přenos z ministerstva školství. Tudiž mi to jako změna ani nepřišlo.“

Všemu, o čem si budeme povídat, předcházela myšlenka. To si takhle jdeš přírodou, najednou si řekneš, že tady by byl parádní trail. Bylo to takhle nějak?

„Úplně ne. Z počátku, když jsem přišel do lesa a zjistil, že je to spíše křoví a trní namísto vysokých korun stromů, nadšení uvadlo. Ale je pravda, že myšlenku jsem neopustil a představivost ji postupem času vykreslovala. Až mě to donutilo se následující léto vrátit.“

Pamatuji si na moment, kdy jsem si ujasnil, že do toho jdu. Stál jsem na menším skalním útvaru, který v měřítku rozlohy lesa až tak bezvýznamným nebyl, a viděl jsem zajímavou stopu, ušitou na míru mému záměru.

Místo abys prostě „kopnul a jezdil“, šel jsi oficiální cestou.

„Nechtělo se mi věřit povědomí okolí o složitosti legálního trailu, a tak jsem si chtěl tímto procesem projít. Teď jsem rád, že jsem se takto rozhodl. Představa, že při prohánění se lesem stanu tváří v tvář jeho správci, a také vědomí, že tam nemám co dělat, by mi zážitek dosti oslabily. V okolí jsou si všichni otevření. V přilehlém pohostinství se u piva probírá leccos a nevěřím tomu, že by se to nedostalo ven. Naopak, můžu uvítat místní nadšence, kteří si po škole chtějí vyjet, aniž by museli autem dojíždět do trail center. A takový si myslím, že by měl být koncept příměstských lokalit. U tohoto trailu se vám zaparkovat auto jen tak nepodaří.“

Líbí se mi, že místo stesků u fotek z pěkných trailů, že takhle by sis chtěl taky jezdit, ale u domu nic nemáš, jsi prostě šel a něco vybudoval. Tohle hodně lidem chybí. Co bys jim vzkázal?

„Během celého procesu realizace jsem si udělal obrázek, kolik je potřeba úsilí na vytvoření něčeho takového. Dnes můžu v klidu říct, že bych do toho šel znovu. Odhodlání byl boj i v mém případě. Trvalo měsíce, než přišel verdikt o bytí či nebytí. Jednoznačně náročnější krok než všechna legislativa a samotný trailbuilding. Důležité je vědět, proč to dělám a za jakým účelem. Kdybych si chtěl jen zkusit postavit trail, asi bych se úspěchu nedočkal. Musím mít jasno, kam směřuji a co jsem schopen zvládnout. Věděl jsem, že air lajnu s whistlerovskými parametry nemám šanci vybudovat, a tak jsem zvolil cestu přírodního ježdění, která také splnila účel. Čím dál si člověk posune svůj cíl, tím je náročnější se do věci pustit.“

Hodně lidí si navíc taky libuje v odrazování od záměru – nemáš zkušenosti, nevíš jak na to, nemáš finance. Setkal ses s tím?

„Setkal. Neměl jsem nic z toho, co jsi uvedl, a přesto se to povedlo. Dokázal jsem si, že to jde i z nuly. Ale zde je důležitá filozofie trailu. Já mám dle terminologie Pavla Horníka komunitní nekomerční na hrabance, bez terénních úprav a umělých překážek. V takovém případě to stavební úřad bere pouze jako územní rozhodnutí, což v mém případě znamenalo jeden papír plus vyjádření správce pozemku. Je pravdou, že se na něj čekalo rok, ale náročné to nebylo.“

Byla ti oporou rodina, kamarádi?

„Určitě, okolí a rodinu jsem do toho zatahl, a víc, než bylo v plánu. Kamarádi zejména ve směru motivace. Nemohl jsem se dočkat, až trail projedou a zkritizují.“

Naplánoval jsi celý trail pocitově podle toho, jak bys ho chtěl jezdit, anebo jsi znal nějaké základy, věděl, čeho se držet, na co dát pozor a podobně?

„Zásad, třeba miniprůvodce trailbuildera od ČeMBA, jsem se držel tak usilovně, až se teď dívám, že jsem všechny porušil. Plánoval jsem trail asi rok a z této práce se do dnešní podoby zachovaly asi tři šutry. Když vůbec nemáš tucha, jak to natrasovat, jedeš pokus omyl. Taky je fakt, že oči jsou jinak velké, když držíš v ruce mačetu anebo osmistovky řídítka. Takže když bylo jakž takž odklizen, zjistil jsem, že mezi ty dva stroje se nevejdou. A podobně. Normální člověk v normálním lese si to zkusí projet a hned ví, jenže v mém případě se přes haluze s kolem projet nedalo. Na druhou stranu jsem správci lesa prokázal službu. Třímetrové hromady klestí každých deset metrů podél trailu jsou toho důkazem.“

Obecně jsi asi musel nejdřív shánět informace, pít se po

všech potřebných náležitostech. Bylo to snadné?

„Tady bych rád zmínil pomocnou ruku asociace ČeMBA, která mi byla v těchto věcech nápomocná. Takže s tím jsem problém neměl. Spíše ty zkušenosti chyběly. Ale co, každý je musí někde začít sbírat.“

Co nějaká brigáda, třeba v Rychlebkách, nebyla tohle příležitost pro zkušenosti?

„Samozřejmě, nicméně jsem ji prozatím nevyužil, ale mám to v plánu. Pustil jsem se do stavby pouze s vlastní intuicí a plánem, bez jakékoli erudovanosti. Je jasné, že přesně takhle by se to dělat nemělo. Pravděpodobně trail čeká v budoucnu mnoho změn.“

Jaká byla vůbec největší výzva? Administrativní záležitosti, postavit se tváří v tvář úřadům a jejich úředníkům?

„V mém případě ne. Největší výzva pro mě byla domluva se správcem lesa, kdy jsem se bál, že se mu záměr jezdit na kole v lese nebude zamlouvat. Což nemůžu říct, že by se zamlouval, nicméně vyšel mi vstříc. Je to o lidech. Když máte štěstí na ochotné a otevřené úředníky s odvahou jít do neznámých končin, není pak problém.“

Zaujala mě důslednost, s jakou ses do všeho pustil. Nejen vyčištění prostranství od větví a podobně, ale taky vytyčovací kolíky, cedule s označením a podobně. Profesionální práce. Tvá motivace byla jaká?

„Nešlo ani tak o motivaci jako o nařízení. Když se jde legální cestou, je potřeba občas s takovými požadavky počítat. Lesník chtěl vidět, kudy linie povede, proto kolíky. Stejně tak cedule s provozním řádem. Akorát jsem to vzal důsledně, ať to vypadá.“

Jak je nyní tvůj počín vlastně dlouhý?

ALL DAY

S osvědčenou bezdrátovou technologií AXS a robustní odolností příznačnou pro GX je to to nejlepší z Eagle. S rozšířeným rozsahem převodů 520 %, bezproblémovou kompatibilitou se zbytkem ekosystému a s možností pro přizpůsobení v appce SRAM AXS je GX Eagle AXS vaší vstupní bránou do budoucnosti.

SRAM

GX EAGLE AXS
JE VÁŠ PARTNER
PRO VŠECHNY JÍZDY,
VŠECHNY PODMÍNKY,
VŠECHNY DNY.

CYKLO ZITNY
cyklozitny.cz

„Doufal jsem, že na tato slova nedojde... Při trasování jsem se snažil, aby trail byl zábavný, svižný a technický, a délka byla trochu opomíjena. Trochu jsem se nechal oklamat iluzí. Když čtyři měsíce stříháš větve ze stromů, až tak krátké ti to nepříjde. Svižnější jízdou jsi za minutu dole. Na druhou stranu, za dvě minuty zas nahoře. Pravda, místy je výjezd trochu prudší, ale to se doladí.“

Neznamená to třeba i pokračování projektu? Že vše budeš postupně rozšiřovat?

„Já bych samozřejmě rád. Bohužel jsem svázaný smlouvou, kde je jasně daná délka a díky důsledným kolíkům i umístění. Tudiž každý nový metr trailu mimo zakreslení ve smlouvě je ilegál. Navíc kopec není žádný výškový rekordman a možnosti nových úseků jsou dosti omezené. Ale kdo ví, co přinese čas. Změnu geografie asi ne, ale třeba město projeví zájem a pak se můžou dít věci...“

Předpokládám, že tu občas i někoho potkáš. Jaký to je pocit, vidět někoho spokojeného s tvým dílem?

„A jo, pár jich bylo. No boží! Je to ta chvíle, kdy si konečně můžeš říct, že ten účel se splnil a práce měla smysl.“

Ještě přidám dotaz na jeden pocit, trochu se tím vrátím – když byly v zemi tvé červené kolíky, první obraz trailu, a ty jsi po něm provedl správce pozemku a čekal na ano nebo ne. Velké napětí?

„Vzpomínám si na moment, kdy správce přišel do lesa, podíval se na mě s vážnou tváří a řekl: 'Kde jste to viděl, jezdit na kole v lese? To je zakázané!' Ale dalo by se říct, že pak už to bylo na pohodu. Po vyjasnění pojmů nakonec souhlasil. Na tváří ale bylo jasné, že se mu má vize nezamlouvala. Nicméně ukázala se i jeho druhá tvář, která nechtěla bránit v plánech zaujatě vyprávějícímu klukovi stojícímu na pařezu. Po zdolání této zkoušky motivace dílo dokončit mnohonásobně vzrostla. Věděl jsem, že mě nezastaví už vůbec nic.“

Od tvého vedoucího ze školy zaznělo, že jde o projekt, který pomůže i tvé profesní dráze. Nebude nakonec směřovat ke stavbě trailů?

„To nevím, nad tím jsem nepřemýšlel. Rozhodně se ale po tomto činu necítím jako trailbuilder nebo někdo, kdo by tu měl rozdávat moudra. Určitě bych se chtěl dále

Mezinárodní cena vévody z Edinburghu (DOFE)

Celosvětově nejvýznamnější program neformálního vzdělávání založil před více než 60 lety princ Philip, vévoda z Edinburghu. V Česku program funguje již 25 let, v současné chvíli jej poskytuje více než 240 institucí po celé republice včetně škol, univerzit, mládežnických center, neziskových organizací a dětských domovů, lze se do něj zapojit také online. Mladí lidé ve věku 13 až 24 let jsou prostřednictvím DOFE motivováni k samostatnosti, cílevědomosti, výdrži, solidaritě a program je tak připravuje na budoucnost.

Globálně se tohoto programu účastní 1,3 milionu lidí ze 130 zemí světa. Absolventi získávají prestižní certifikát, který jim dává výhodu v profesním i osobním životě a je mezinárodním důkazem o tom, že na sobě dokážou pracovat a nevzdát se. Loni získalo prestižní Cenu vévody z Edinburghu přes 650 mladých lidí z ČR, mezi nimi právě i Kvido Klawe. Pogratoval jim princ Edward i ministr školství Plaga.

Pro více informací navštivte dofe.cz.

vzdělávat v této oblasti, a začal bych hned s tou brigádou u kluků na Rychlebkách.“

Co ti celý projekt vlastně dal a co případně vzal?

„V prvé řadě mi vzal čas. To je jasný. Pokud to chce člověk dělat sám, pak je doba koronavirová jediným možným termínem. Pandemie mi v tomto dost pomohla. Od března minulého roku až do podzimu jsem tam chodil téměř denně. Potvrdilo se mi přesvědčení, že legál neznamená vždy desetitisícové náklady, nemožné úřady a nekonečno papírů. Nakonec mi to dalo i komunitu lidí, kteří se do projektu začlenili, přidali ruku k dílu; které tento trail vlastně spojil. I to může být jakýmsi posláním takového projektu.“

Zkusil sis projekt trail. Neznamená to ale teď třeba, že jsi získal zkušenost a teď se zaměříš na jinou?

„Práce na trailu jeho zrozením spíše začíná, než končí, takže i nadále na tomto kopci budu trávit společné chvíle s hráběmi. Pravdou ale je, že se mi uvolnilo místo i pro jiné zájmy.“

Při povídání ses mi zmínil, že bys něco rád řekl na závěr rozhovoru. Nyní je ta chvíle.

„Chtěl jsem říct, ať si odhodlanec nadšený pro trail třikrát rozmyslí, jakou cestou se vydá. Obcházení legislativy nemusí být vždy ta správná volba se sladkým koncem. V rozhovoru jsem se snažil uvést příklad, jak se dá cíle dosáhnout s minimálními prostředky. Tím nechci nijak shazovat ilegály, ale je potřeba si na začátku říct, zda důvody pro ilegál jsou skutečně oprávněné.“

Rudolf Hronza
Foto: archiv Kvida Klaweho